

De heer Arie de Jong, geboren 1928 verteld:

In Ver-Hitland in Nieuwerkerk ben ik opgegroeid. Mijn vader was schipper die afval van de ijzergieterij ophaalde bij scheepswerf Wilton Feijenoord. Soms mocht ik mee. We woonden in een oud buurtje 'De Kersenboom', het was daar erg gezellig met de buurtbewoners. In het oude leegstaande kerkje hielden we buurtfeesten. Iedereen was arm en nam daarom iets mee.

Ik mijn grammofoonplaten en Sander de Jong zijn platenspeler. Schipper Janus Verduyn bracht pelpinda's mee die hij in de Rotterdamse haven kocht. Men deed alles voor elkaar met een dichte beurs. Met het Sinterklaasfeest gaf Jan Schutter, die veel knutselde, de kinderen allemaal iets wat hij van hout had gemaakt. Vlak bij woonde de kluisenaar Eeuwout Verhoek, maar dat is een verhaal apart. We hielden toezicht op de koeien die hier liepen van de boeren van de 's-Gravenweg. We kregen altijd biest van hen.

MIJN SCHOOLTIJD

We kerkten in Ouderkerk waar de Hitlandse kinderen ook naar school gingen. Thijs van Mullem zette ons iedere dag over de IJssel met zijn veerboot. Thijs was zo'n beetje de vader van alle buurtkinderen, maar we kregen wel een draai om ons oren als we vervelend waren in de boot. Schaatsen deden de Hitlanders veel. We zwommen veel in de IJssel, in tegenstelling tot de Oudekerkers, die hadden geen strandjes en zwommen bij ons. Met opkomende vloed liepen we een kilometer westwaarts en sprongen er in, en vanzelf kwam je met de stroom weer in Hitland. Maar de kunst was om in het havenhoofd te komen want de stroom was sterk. Voor je het wist was je in Kortenoord.

Thijs van Mullem in zijn roeiboot die iedere schooldag de schoolkinderen overzette vanaf Hitland naar de school in Ouderkerk aan de IJssel. Ook zette hij zondags de kerkmensen over naar de kerk in Ouderkerk en zaterdags weer de mensen die boodschappen deden in Ouderkerk. Thijs stond bekend als een goedgehartig man die altijd klaar stond om de mensen over te zetten, ook op ongelegen tijden

De dijk was onbegaanbaar, op sommige stukken liepen koeien. We zaten heel geïsoleerd vooral met sneeuw.

We hadden alleen het Oudekerkselaantje. We waren op elkaar aangewezen.

Het klinkt vreemd, maar nadat de dijk is verhard, was de intimiteit gedeeltelijk weg.

Het kerkje in Ver Hitland in de sneeuw waar Hoogendijk, de steenbakkersbaas, af en toe in preekte en later werd het kerkje gebruikt voor allerlei activiteiten.

WERKEN:

Als 13 jarige werkte ik al als schippersknecht in Limburg op een Sliedrechtse grint-baggermolen. Maanden was ik van huis. Ook mijn vrouw leerde ik daar kennen, zij overleed 18 jaar geleden. Later werd ik in baggerbaas.

Ik was 33 jaar toen ik mijn arm kwijtraakte tussen twee tandwielen. In het ziekenhuis waren vijf dagen later mijn collega's op bezoek waar ik tegen zei: 'Doe mijn oude handschoenen niet weg want nieuwe krijg ik natuurlijk niet met één hand aan'.

Later zeiden de mannen die naast mij in het ziekenhuis lagen: 'Jij bent volgens ons hartstikke gek dat je nu al over werken praat.'

Ik was er niet sacherijng onder hoewel ik fantoompijn had en nu nog steeds.

Ik kon bij mijn baas terugkomen als z.g. 'Koeliedrijver' voor de werklui die aan dijken en uiterwaarden werkten. Maar ik merkte dat mijn maten je dan liever zien gaan als komen.

Ik vond het niks, dus mocht ik voor landmeter gaan leren. Het kostte mij veel moeite want ik was slecht in taal, nu heet dat 'dyslectisch' maar vroeger bestempeld als dom. Ik kon wel goed rekenen. Ik kreeg een aangepaste auto en een armprothese die erg zwaar werd na een dag werken. Na verloop van tijd deed ik alles weer. Al jaren woon ik in de Torenstraat. Momenteel zit ik tijdelijk in de Meander met een overbelaste arm en een slijmbeursontsteking die niet weg wil. Als het beter is hoop ik naar een verzorgingstehuis in het Limburgse Thorn te gaan. Mijn enige dochter woont daar. Maar of het lukt? Want je moet bijna halfdood aan je stokkie hangen voordat je tegenwoordig in een bejaardenhuis kan komen. En als je veel zorg nodig hebt schuiven ze je door naar een verpleeghuis.

Er werden vaak spelletjes gedaan rondom het kerkje, het was altijd gezellig.

Thijs Van Mullem de veerman en zijn vrouw Coba op oudere leeftijd voor hun schuurtje in Hitland.

wachten op de pont , waar men ook soms zat voor een gezellig praatje.